Dimitrie Bolintineanu

Melodii române

legende istorice

Melodii române

Dimitrie Bolintineanu

Editura Bestseller

Imagine: Alenavlad/Shutterstock.com

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA
CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Fost-ai tu frumoasă, tu, Patria mea!

Ca frumoasă, dulce și plăcută roză,
Ce voios surâde rumenelor zori,
Ca fluture d-aur ce, venind din flori
C-un torent de raze, dulce se repoză
Pe ghirlanda verde printre sărbători:

Ca vergina jună care, la festine,
În antice timpuri candidă părea,
Semănând pe cale florile divine
Viselor poetici-grațioase, line;
Fost-ai tu frumoasă, tu, patria mea!

Ca torente turburi ce prin nopți fatale
Râură gemânde, spumă furios
Și prin stânci sălbatici se doboară jos,
Fiii tăi din munte coborau spre vale,
Cu paloșe mândre, cu suflet voios.

Ale tele fiice ca vise ce luce
Și prin nopți de chinuri amăgesc ușor,
Neputând la luptă calul a conduce,
Revărsau prin inimi inima lor dulce
Plină de virtute și de sfânt amor!

Astăzi tot slăbește, se preface, piere!
Cel ce cunoscuse strălucirea ta,
Astăzi să te vază, tristă decădere,
Inima-i ar geme ruptă de durere,
Ochii săi în lacrimi i s-ar îneca!

Ați văzut voi roza care se-mlădie
Conservând ferice frumusețea sa;
Dar pe care viața nu mai revifie,
Nu-i mai dă coloare, frăgezime vie,
Farmecele sale cu care-ncânta!

Astfel strălucește rara-i frumusețe
Ce pe toți încântă, farmec înzeit!
Dar pierit-a viața care dă junețe,
Inima, voința, dalba tinerețe,
Tot e veștezit!

Nu chemați acele suflete sublime
Ce păștea cu fală, vechiul, dalb pământ!
Nu pot a răspunde decât prin suspine;
Inima-mi se rupe cugetând în mine
Și plângând dulci zile care nu mai sânt!

În timpul de cădere

În timpuri de cădere, de lacrimi și de dor,
În splendide festine,
Mai mulți, uitând al țării preadulce, sfânt amor,
Cătau prin dezmierdare să-mbete viața lor,
Să-nece-a lor rușine.

În muzică și danțuri se scură timpul lin
Și viața lor zâmbește;
La mesele molateci cu fericire-nchin
În dalba sănătate tiranului străin
Ce țara le robește!

Dar când se stinge focul nebunei desfătări,
Și pacea lor se stinse!
Mesenii varsă lacrimi, eterne suspinări,
Căci lanțul ce trecuse pe sânul dulcei țări
Pe brațul lor se-ntinse.

Oh! cine poate spune cât ei au suferit
Robiți aici în lume?!
Pierit-au sub lovirea chiar celor ce-au dorit,
Și nimeni niciodată d-atunci n-a mai șoptit
Al lor odios nume!

Fecioara Daciei

I

Plângeți crinul tânăr ce, mutăt de vânt,
Naște lângă piatra tristului mormânt!

II

Abia se formă foile,
A morții mână rece
Pe fruntea sa cea tânără
Cu răsfățare trece.

Își pierde frăgezimile
Și splendida coloare;
Îngheață, piere repede
Surâsu-i, dulcea floare.

În darn înturnă fețele
Cătând la raza vieții,
La sărutarea soarelui,
La roua dimineții;

La grațioase aure
Ce-l lasă-n întristare
Și nu-i rejună zilele
Cu dulcea lor suflare.

În line horuri fluturii
Plutesc pe lângă sine,
Dar nu-i culege lacrima
Cu sărutări divine.

Iar viermele mormântului
Al său crud mire pare;
Îi soarbe restul zilelor
Cu rece sărutare.

III

Astfel este soarta verginei Daciei!
Vine cununată de farmec ceresc,
Dar abia cu roze grațiile pletesc,
Florile juniei,

Și plăpânda-i frunte se pleacă pe dor.
Sufletul ei pierde cerescul tezaur
Cum pierd flutureii grațiosul aur
Din aripa lor.

Omul cu frumoasă, nobilă gândire,
Nu culege dulce sărutarea sa;
Sufletele sclave, fără de mărire,
Viață, poezie, crud îi vor seca.

În florile plăpânde din câmpurile noastre

Și florile plăpânde din câmpurile noastre,
Născute pe mormântul vitejilor străbuni,
Sunt mult mai râzătoare ca sufletele voastre,
O, frații mei cei buni!

Oh! sufletele voastre sunt întristate foarte
La vechea strălucire sunteți nepăsători;
La cântece fatale de doliu și de moarte,
Cătați ascultători!

Eu vă respect durerea ce viața vă-nconjoară,
Cu voi, întotdauna vărs lacrime chiar eu.
Dar lacrimile-alină durerea voastră oară,
O, mare Dumnezeu!

Adeseori un popol ce cade sub durere,
Durerile-i amare lui însuși e dator!
Să plângă cel ce pierde speranță și putere,
Ce merită-al său dor!

Dar inima ce-i plină de viață, de mărire,
La moarte și la doruri privește cu dispreț!
Așa făcea pe timpul de fală, fericire,
Românul cel măreț.

În inimile voastre de ce nu pot eu oare
Să vărs căldura sacră ce-ncinge sânul meu?
Atunci ați trece viața cum trece-o sărbătoare
Înalte Dumnezeu!

O, frați d-o suferință, d-o țară, d-o durere,
Se cade ca proscrisul ce voi ați blestemat
S-atingă sânul vostru cu flori de mângâiere,
El, cel nemângâiat!...

Buciumul și fluierul

Buciumul

În darn moduli, o, fluiere,
Cântări de fală pline,
Căci moartea naște-n suflete
Ca viermi în flori divine.

A fost un timp de glorie;
Azi piere sub durere;
O suvenire tulbure
Prin noapte luce, piere

Ca visele plăcerilor,
A căror umbre line
Plutesc în sânul dorului,
În ziua care vine.

S-a stins în umbra timpului!
Fatală moliciune
Prepară luptătorilor
Molatice cunune.

Fluierul

Cugetări amare! duceți negrul zbor
Sufletelor slabe ce s-abat de dor;
Însă voi, speranțe dulci și tinerele,
Împletiți cu roze cântecele mele!

Inima română
N-a perdut junețea cea viețuitoare,
Nici viteaza-i mână,
De plăceri molatici, n-a slăbit sub soare.

Buciumul

Nu-mi mai vorbiți de patrie,
Căci plânsul mă supune
În mijlocul plăcerilor
Întristă tristu-i nume.

Plăpânda, blândă pasăre
Când cade sub prinsoare
Își mușcă fierul lanțului
Și bate-n aripioare.

Și fiicele Carpaților,
Gingașele căprițe,
Când cad în prada lupilor,
Se apăr din cornițe,

Dar frații-mi n-au virtuțile
Nici ăstor dulci ființe
Plecați, se pleacă timpului
Și lungii suferințe.

Fluierul

Totdauna-n lacrimi nu s-or risipi
Inimile june,
Mâine cavalerul pe fugar în spume
Pe câmpul de lupte mândru va porni;
Paloșul cel splendid va luci cu fală

Pe coifuri de fier;
Știrea triumfală

Gloria română va purta la cer.
Dincolo de noapte, zorile lumină;
Dincolo de doruri, viața luce lină;
Numai ochii celor ce de moarte-s plini
Nu pot să pătrunză dulcile-i lumini.

Buciumul

Văzut-am iarna luncile
Uscate, tristătoare,
Dar azi cu flori dulci, magice,
Se coper râzătoare.

Văzut-am fruntea verginei
Pălită, durerată,
Dar azi cu dulce purpură
I-e fața semănată.

Dar zilele, dar secolii,
Sub care totul piere,
Nu schimbă, dulce fluiere,
A țării grea durere!

Pământ al suferințelor!
Te pleacă și suspină,
Căci pentru tine soarele
În negură declină!

Iar tu, gingașe fluiere,
'Mpletit cu flori divine,
Precurmă melodiile
De tinerețe pline!

În darn mai cânți; accentele-ți
D-amor și libertate,
În inimile morților,
Cum crezi că pot străbate?

Așa cerească pasăre
Modulă pe morminte,
Dar nu mai mișcă sufletul
Acelui ce nu simte.

Azi sufletul românului
E rece ca pământul
Când iarna-nghează fluviul
Mai mut e ca mormântul!

Pământu-n timpii rozelor
Cu dulci flori se-ncunună
Și, sub lovirea fierului,
Mormintele răsună;

Iar tu, frumoasă patrie,
Rămâi în amorțire
Când tinerele cântece
Te cheamă la mărire!

Fluierul

Țară! șterge-acele triste lăcrimiori
De pe fața jună!
Împletește părul cu fragile flori,
Vechea ta cunună.
Căci sosește ziua cea de sărbătoare,
Ziua nunții tele cu mărirea ta!
Să nu te găsească stând îndoitoare,

Stând a lăcrima,
Mirele tău dulce ca cerescul soare!

Buciumul

În nici un timp plăcerile
Din sărbători voioase,
Pe frunțile fecioarelor
N-au pus flori mai frumoase!

Răsună, sună cupele
Și hora saltă lină,
Copiii țării bravilor!
. . . .

Ascunde-ți capul, pasăre,
Plângând sub aripele!
Veliți-vă-n nori frunțile,
Voi, minunate stele!

Voi, râuri dulci, secați-vă
Torentele suave!
Să nu mai ude buzele.
. . . .

În patria vitejilor
. . . .

M-apasă viața ș-aerul
Și sufletu-mi slăbeste!

Îți las, frumoasă patrie,
Eternă salutare.
Nu voi
S-am tot o mormântare!

Fluierul

Când să fii o stană rece mărmurată,
Dulce țara mea!
Din a noastră viață jună și-nfocată
Te vom re-nvia!

Viața ta-i a noastră, viață, sânge, nume...
Iar amoru-ți tânăr ne reține-n lume;
Pentru tine moartea drag vom înfrunta!
Până ce m-or sparge, dulce voi cânta!

Avuși tu zile mândre

I

Avuși tu zile mândre când fruntea ta curată
De laurii măriei lucit-a-ncununată.
A bucuriei rază pe fața ta năștea
Și spada de batelii în mână-ți strălucea,
Iar harpele poetici, prin sărbători voioase,
Spuneau a ta mărire și fapte glorioase.
Copiii tăi, o, țară, cu drag te dezmierdau.
De dulcea-ți amicie străinii s-onorau.
Atunci și fiii nobili erau stimați în lume,
Iar fiicele-ți frumoase purtau mai dulce nume,
Căci într-acele timpuri, o, țara mea, la noi
Femeile române nășteau, creșteau eroi!

II

Dar brațul tău azi cade și corpul tău slăbește.
Azi... inima supusă, de tine se-ndoiește,
Iar zilele-ți voioase d-acuma s-au umbrit.
E moartă bucuria pe sânul tău zdrobit!
Plângi, patrie română, cu lacrime de sânge,
Cu sufletul în moarte, suspină și te plânge,
Căci floarea vieții tele de doruri s-a fănat,
Sub umbra cea de lacrimi ce-n lume-ai revărsat!
Tăcerea de morminte zdrobitul sân cuprinde.
Pe numele tău splendid uitarea se întinde.
Copiii tăi cei vitregi se-mbată toți d-amor,
Când lacrimile tele ca râuri se strecor,
Când sub loviri cumplite tot corpul tău tresare
Când... te fărâmă sub cruda-i apăsare,
Când umilința crudă coboară capul tău,
Când visele frumoase se schimbă toate-n rău!
Pe fața ta cea verde mulți oameni rătăcesc,
Dar inimile-s moarte: nimica nu doresc,
Nimica decât umbra sub care se strecoară,
Ca păsările nopții ce-n noapte vor să moară...
Plângi, patrie de doruri, cu lacrime de sânge!
Cu sufletul în moarte, suspină și te plânge!

III

Dar, prin aceste lacrimi durerile îmbuni!
Nui! lacrimile-s date plăpândei slăbiciuni.
Aceste mândre lacrimi, o, patrie dorită,
Sunt viața ta ce fuge, sunt inima zdrobită!
Complângerile tele răsun ca la mormânt
Și fruntea ta se-ndoaie ca crinul dulce-n vânt.
Speranța nu mai luce prin lacrimile tele.
Durerea te hrănește din crudele-ndoiele.
Dar floarea de speranță ce stinge crudu-ți dor
Răsare poate dulce departe-n viitor?
Ce muritor cunoaște misterele divine
Și fericiri ce soarta păstrează pentru tine!
Toți fiii României nu sunt ai vieții sclavi.
Pământul bărbăției mai poate naște bravi.
Deci cugetele-ți toate ce te-narmară, foarte,
Nu s-ar cădea să fie de doliu și de moarte.
Oh! nimeni n-are dreptul nicicum a-ți disputa
Pe viitor cea parte din fericirea ta!

La Danubiu

I

O, râu de timpuri mândre, Danubiu maiestos!
Tu ne rechemi cu fală trecutul glorios
Cum un bătrân ce timpul îl uită să răpească
Recheamă celor tineri mărirea strămoșească!
Dar rechemând virtutea străbunilor eroi,
În timpuri de cădere, cât dor deștepți în noi!

II

În aurora timpului,
În zile mai senine,
Nu cunoscuseşi fiarele
Popoarelor străine.

Pe malurile fragede
Creşteau flori parfumate,
Eroi şi blânde vergine,
De graţii cununate.

Iar undele cu vasele
Se-ncununau voioase
Ca valurile câmpului
Cu flori primăvăroase.

Când armele străinilor
Tunau p-a ta câmpie,
În vijelia luptelor
Tu tresăreai c-urgie.

Sub undele sălbatice
Sorbeai tu hoarde rele;
Cu sânge, cu cadavere
Curau undele tele.

Atunci şi fiii patriei
Strigau cu flăcărare
„A noastră-i vechea Dunăre
Şi dalba-i apărare!"

III

P-ale tele valuri azi ca altădată,
Cresc flăcăi, fecioare, flori frumoase cresc,
Dar flăcăii pleacă fruntea durerată,
Verginele varsă lacrimă-nfocată,
Florile născute se și veștejesc.

Vasele se leagăn peste valuri, line.
Dar cu fericire nu le pot vedea,
Căci aceste vase toate sunt străine
Și tot pare-n lacrimi la vederea mea!

Astăzi ca-n vechime, când p-aceste maluri
Armele străine tună când și când,
Tu tresări pe patu-ți, volvori spumegând,
Sânge și cadaveri râuri printre valuri.

Dar prin toate-aceste feluri de popoare
Ce pe lata-ți față când și când combat,
Fiii României în deșert îi cat,
În deșert îi cheamă vocea cea d-onoare.

La un nor

Nor ce treci făr' de țintire!
Eu ca tine sunt străin;
Tu verși ploaie și mugire,
Eu vărs lacrimi și suspin.

Tu dorești întinsa mare
Dintru care te-ai născut;
Eu suspin cu nerăbdare
După țara ce-am pierdut.

Prin eterul cu flori d-aur
Tu ferice rătăcești,
Poți să verși al tău tezaur
Pe tărâmul ce dorești.

Eu în locuri tot străine
Număr anii ce grăbesc;
Nu pot face nici un bine,
Țării mele ce doresc.

De vei merge colo-n țară,
Spune celor ce-i vedea
Că-n durere crud,-amară
Se consumă viața mea.

Iar nu spune trista știre
Dragei mele, fraged crin,
Ei să-i spui că-n fericire
Viața-mi fuge, dulce, lin!

În țări străine și-au scuturat

În țări străine și-au scuturat
Anii mei tineri florile june;
Ochii cu lacrimi d-amărăciune
Zilele toate le-au salutat!

În darn speranța viselor line
Mi-arată cupa cu dezmierdări,
Aceste roze de desfătări
Pălesc în umbra țării străine.

Sufletu-mi cade zdrobit de dor,
Și-a rănii plantă vindecătoare
Nu se va naște l-al vieții soare
Nici chiar în noaptea din viitor.

Viermele rupt-a la rădăcină
Floarea ce cade către pământ,
Și s-o renască pe-al ei mormânt
Nu mai e-n viață nici o lumină.

Table of Contents

Melodii române
Fost-ai tu frumoasă, tu, Patria mea!
În timpul de cădere
Fecioara Daciei
I
II
III
În florile plăpânde din câmpurile noastre
Buciumul și fluierul
Buciumul
Fluierul
Buciumul
Fluierul
Buciumul
Fluierul
Buciumul
Fluierul
Avuși tu zile mândre
I
II
III
La Danubiu
I
II
III
La un nor
În țări străine și-au scuturat

Table of Contents

Melodii române	1
Fost-ai tu frumoasă, tu, Patria mea!	2
În timpul de cădere	4
Fecioara Daciei	5
I	6
II	7
III	8
În florile plăpânde din câmpurile noastre	9
Buciumul și fluierul	11
Buciumul	12
Fluierul	13
Buciumul	14
Fluierul	15
Buciumul	16
Fluierul	18
Buciumul	19
Fluierul	20
Avuși tu zile mândre	21
I	22
II	23
III	24
La Danubiu	25
I	26
II	27
III	28
La un nor	29
În țări străine și-au scuturat	30